

הצלם רמי נבון, שתחילה דחה את אנטוניה ילה. אחרי הצילומים, שהיא מאוד נוסטלגית, הוא צופה לה עתיד.

כשאציק הקיבוצניק אמר לי שאנטוניה היא ממש פגז, לא כלכך האמנתי לו.

רחיתי את אנטוניה המיסכנה כמשך חודשים. כשהזמנתי אותה, לבסוף, נפתחה הדלת ופיתאום ראיתי מין דבר גבוה וענק כזה, המגיע כמעט למשקוף הדלת.

היא נכנסה ונראתה כמו היפית זרוקה, או אולי יותר נכון, כמו רועת כבשים. היא לבשה מיכנסיהאקי רחבים, מגפיים שטוחים, כמו מימי הבריטים, ומין חולצה מהוהה ועליה ז'אקט קצר. שיערה הבלונדי הכהה היה ארוך, מתולתל, שופע וגלש על אחוריה.

הסתכלתי עליה טוב מלמעלה עד למטה וגיליתי, להפתעתי, שתווייפניה מעניינים מאוד.

כששאלתי את אנטוניה למי היא רוצה להידמות בצילום, או כאיזה טיפוס היא רואה את עצמה, היא השיבה — אני רוצה צילומיים חיתים, חזקים. אני לא טיפוס של הדוגמנית הרכה והמתוקה.

היא גם הראתה לי צילומי-עירום לא מיקצועיים שחברתה צילמה אותה בניו יורק, והיא אמרה לי — אין לי התנגדות לצילומי-עירום אבל אני לא רוצה להתמקד בהם.

צילום ארטיסטי. אני מאוד אוהבת להצטלם, אומרת אנטוניה. בבית-הספר התיכון למדנו צילום ותמיד, כשחיפשו טיפוס מעניין לצילומים אמנותיים, לקחו אותי. אני לא פוחדת מהמצלמה, להיפך, אני אוהבת את המצלמה, והעדרה אוהבת

אותה לפנות לצילום. הוא נתן לה את מיספריהטלפון של רמי נבון, מנהל פטוריו של הצלם יקי הלפרין, ואמר לה בטון סמכותי, "צלצלי אליו".

רמי נבון, הצלם, מספר: "הרבה בחורות צעירות מצלצלות לסטודיו. ול אחת חושבת שאולי היא תהיה תגלית-השנה. כשהן כבר מגיעות, אני לא מתרשם מהן במיוחד. לכן, גם

לא פוחדת אנטוניה ג'רקוס מספרת: אני כבר רגילה לעדשת לקחו אותי כמודל מעניין לצילום. הכל חשבו ואמרו לי, שאני מיוחדת:

אותי.

קשה לי להסביר למה אני אוהבת להצטלם, אולי מפני שבכל צילום אני נראית אחרת ואני אוהבת את התוצאות.

אמה של אנטוניה, ג'יס, היא ציירת, המתמחה בציור פורטרטים בשמן. אביה, פיטר, אמריקאי ממוצא יווני, מייצר ציוד למיטבחי מסעדות, ואחותה, רות, המבוגרת ממנה בשנה, היא מורה לילדים קשיי-חינוך.

כשגרת בני-ג'רסי, בשעות הפנויות ריגמנתי על מסלול. זה היה רק תחביב. הרווחתי כסף-כיס.

יש לי חברים רבים, שהיו בישראל, והם סיפרו לי כמה נפלא כאן. ההיסטוריה של העם היהודי תמיד עניינה אותי. כשסיימתי את לימודי התיכון התלבטתי אם להירשם לבית-ספר לאמנות וללמוד רישום ופיסול, או לבוא לארץ.

בסוף החלטתי שבית-הספר יחכה לי שנה. אמנם אני לא יהודיה, אבל נמשכתי לארץ-הקודש.

סידרתי את כל סידורי הנסיעה בניו יורק ושבויעים לפני שהייתי אמורה לטוס הודעתי על כך להורי. הם היו בשוק ואמרו — לא, את לא נוסעת. מה פיתאום ישראל? המצב הביטחוני חמור ומסוכן שם.

הראיתי להם את כרטיס-הטיסה

גובה 1.85 בחיים. אולי קצת קשה לה, כי גבר נמוך היא לא רוצה וגברים גבוהים יותר הם כנראה די נדירים. אבל

בקיבוץ?

"לא, בכלל לא. אני קמה כל בוקר וקוטפת תירס עד הצהריים, ואחר-הצהריים ובערבים יש המון פעילויות; סרטים, מישחקי כדור-עף, רכיבה על סוסים, כתיבת מיכתבים להורי, שבינתיים התרגלו לכך שאני בישראל, ושיחות עם חברים לתוך הלילה.

"מדי פעם אני נוסעת לטיולים מאורגנים עלידי הקיבוץ. הייתי כבר בירושלים, ביריחו, במצדה, בבאר-שבע ובאילת."

אנטוניה, שגון פניה בהיר, אינה מתאפרת. "אני לא שמה מייק-אפ, לא ליפסטיק ולא לאק על ציפורני. אני אוהבת את המראה הטיבעי. לצילומים

כדוגמנית-צילום היא פרפקט: גוף חטוב וגפיים ארוכות. בינתיים היא מקלפת תפוחי-אדמה במיט-בח קיבוץ רוחמה שבנגב וקופצת לצילומים בעיר.

אני מוכנה לשים. בחיי הפרטים, לא. האם היא חושבת שהיא יפה?

אנטוניה נדהמת, מצחקקת ועונה באנגלית. (כי עדיין לא הספיקה ללמוד עברית): "אני חושבת שאני לא פרפקט, כלומר לא מושלמת. אבל אני חושבת שאני מעניינת ויש לי יופי קלאסי."

ומה אומר עליה הצלם רמי נבון, שהיא התגלית שלו? "יש לה סיכויים טובים מאוד להצליח בארץ. היא בהחלט טיפוס. היא רק צריכה לשים לב לא להישרף יותר מדי מהר. לא לקחת כל עבודה. אני אעזור לה היכנס לשוק לאט ובצורה נכונה. בארץ תמיד מחפשים ורוצים פנים חדשות." **אורנה גלזן**